

TOEN NAN BETER WERD

DOOR
SARINA

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W.D. MEINEMA-DELFT

Toen Nan beter werd

NAN MAG DE HÉÉL GRO-TE PLUK-KEN. (Zie blz. 37).

TOEN NAN BETER WERD

DOOR

SARINA

GEILLUSTREERD DOOR GREETJE BOSCH VAN DRAKESTEIN

VIERDE DRUK

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - DELFT

1.

Een blij-de dag.

Ei-gen-lijk heet-te ze An-nie Ver-donk. Maar ie-der-een noem-de haar Nan. Pa, Moe, Ri-ka, het dienst-meis-je, de ooms en tan-tes.

Al-leen groot-moe zei al-tijd An-nie. Dat mocht best, vond Nan, want naar groot-moe heet-te ze.

Die heet-te dus ook An-nie.

Toen Nan nog heel klein was en nog krom praat-te, net als Tom nu, had Nan zich-zelf al-tijd zó ge-noemd.

En zó was het Nan ge-ble-ven.

Klei-ne Tom kon het nu nòg niet eens goed zeg-gen, en riep meest-al: „An, An!”

Nan speel-de met haar pop op een zon-nig plek-je in de voor-ka-mer.

Als bróef wak-ker werd, moch-ten ze sa-mèn met moe-der naar 't park.

„Fijn moes,” had Nan ge-zegd.

Het park was dicht bij hun huis. Ge-luk-kig maar, want an-ders had ze niet ge-kund.

Ze werd nog zo gauw moe.

Want Nan was ziek ge-weest. Heel erg! Long-ont-ste-king!

O, wat was dat naar ge-weest!

Klei-ne Tom mocht nooit bij haar in de ka-mer ko-men spe-len. Al-leen maar 's a-vonds e-ven een kus-je ge-ven.

Toen he-le-maal niet meer.

Wat was ze moe ge-weest en warm!

Oom Dok-ter had heel ern-stig ge-ke-ken.

En eens had moes zo ge-schreid, en pa had ook tra-nen in de o-gen ge-had.

Maar daar wist Nan niets van. Ze was toen *veel* te ziek.

Pa had ge-zegd: „Kom moes, la-ten we bid-den en den Hee-re vra-gen on-ze lie-ve Nan weer be-ter te ma-ken.

Pa en moe wa-ren sa-men bij haar bed-je neer-ge-knield en toen moes op-stond, had ze Nan zacht-jes ge-kust.

Maar schrei-en deed ze niet meer.

Nan was heel lang-zaam be-ter ge-wor-den.

Wat wa-ren ze al-le-maal blij ge-weest, toen Nan weer voor 't eerst haar klee-r-tjes aan mocht.

Ze mocht in pa's stoel voor 't raam zit-ten.

Moes was e-ven weg-ge-gaan.

Toen ze met pa en Tom weer bin-nen-kwam, hield Tom een lan-ge doos in z'n hand-jes.

„An, vooi Aan,” riep hij.

Nan kreeg er een kleu-r-tje van op haar ble-ke wan-gen.

Ze mocht de doos o-pen ma-ken.

En wat zag zij?

Een gro-te pop, met echt haar.

„O moes, is *die* voor mij?” riep ze.

„Ja,” zei moe, „daar kan je nu mooi mee spe-len in de ka-mer, zo-lang je nog niet bui-ten mag.”

Wat was die Nan blij!

Ze pak-te pa, moes, Tom, al-le drie en riep maar: „Wat ben ik nu toch blij! En wat een mooi jurk-je en hoed-je! Wat een prach-ti-ge kou-sen en schoen-tjes!”

O hé, Nan schrikt er van! Tom ook, die dans-te net van ple-zier door de ka-mer en riep al-door: „An, weew be-tew, An weew pe-len met Tom!”

Nan had de pop om-ge-keerd, om haar van ach-te-ren goed te be-kij-ken.

Toen, op-eens, riep de pop heel dui-de-lijk: „Ma-ma!”

„O, wat fijn toch moes. Ze kan pra-ten!” Ma-ma, ma-ma. „Hoort u wel, pa? Wat ben ik toch blij!”

Bij hun melk kre-gen Tom en Nan elk een lek-ker- ge-bak-je.

Pa en moes lach-ten om Nan en wa-ren zelf nog blij-er, omdat ze hun lie-ve-ling had-den mo-gen be-hou-den.

Bij hun melk kre-gen Tom en Nan elk een lek-ker ge-bak-je.

Pa en moe en Ri-ka ook!

„'t Is feest,” zei Nan.

„Dat is het ook van-daag,” zei pa en keek moes eens aan, die tra-nen in de o-gen kreeg, maar nù van blijd-schap en dank-baar-heid.

E-ven la-ter moest Nan weer naar bed! Ze vond het niets erg, want Lies-je mocht mee. Ze had da-de-lijk de pop naar moes ge-noemd. Die heet Li-ze. Maar toen ze klein was heet-te ze Lies-je.

Met pop in haar arm viel ze gauw van ver-moeid-heid in slaap.

2.

O, die Nan.

Nu speel-de Nan met Lies-je in de voor-ka-mer.

Nan was na-tuur-lijk de moe-der en Lies-je was ziek.

Ze wist pre-cies, hoe je met zie-ke kin-der-tjes doen moest. Na-tuur-lijk, want ze was zèlf pas ziek ge-weest.

Nan was heel al-leen in de ka-mer.

„Ssst!” zei ze, in 't rond zien-de. „Pa heel stil lo-pen en broer mag niet bin-nen ko-men, want Lies-je moet sla-pen.”

Zelf liep ze op haar teen-tjes en praat-te zacht.

Ze leg-de Lies-je in haar le-di-kant-je en stop-te haar lek-ker in.

„Doe nu je oog-jes maar dicht! O foei, wát ben je heet!

Weet je wat ik doen zal? Ik zal het gor-dijn dicht trek-ken, dan lig je niet zo in de zon.”

Nan trok de gor-dij-nen toe!

O, wat was het nu *don-ker* in de ka-mer!

En Nan moest juist in 't *zon-ne-tje* spe-len, had oom Dok-ter ge-zegd.

Ze zag nog zo bleek en ma-ger en was nog zo gauw moe.

Nan ging stil naast het le-di-kan-tje zit-ten.

Maar dat duur-de niet lang.

„Schrei je, Lies-je? Och, wees maar stil. Heb je

dorst? Drink dan maar gauw je melk. Lust je ze niet? Een stuk-je si-naas-ap-pel dan? Dat is lek-ker, hoor!

Ik zal maar gauw je melk op-drin-ken, an-ders word ik niet dik en sterk!”

„Dat moet,” zegt oom Dok-ter, „an-ders kan je met Sep-tem-ber niet naar school.”

Maar Nan drinkt een slok-je en laat dan haar be-ker weer staan. Veel melk drin-ken en dik-ke bo-ter-ham-men e-ten kan ze haast niet.

„Het zal wel be-ter wor-den, als ze bui-ten-lucht hapt,” zegt pa.

Van-mid-dag als broer wak-ker is, mo-gen ze sa-men met moes naar 't park.

„Maar,” zegt Nan, „eerst moet die na-re hoofd-pijn bij jou o-ver we-zen, hoor, Lies!”

Ze neemt haar zak-doeek, vouwt hem net-jes in de leng-te op en legt hem op Lies-jes hoofd.

„Is dat niet heer-lijk koel, zo 'n nat-te doek op je war-me hoofd-je? Nu zal 't wel gauw be-ter zijn!”

Nan kijkt eens rond in 't half-don-ker van de ka-mer. Ze is er al weer aan ge-wend en kan nu veel be-ter zien dan straks.

Ze trekt een poef naar zich toe, neemt nog een slok-je melk en zet de be-ker naast zich op de grond. Straks zal ze nog een beet-je ne-men.

Met haar hoofd op de poef ligt ze nu naast Lies-je op de grond.

„Toen ik zo ziek was,” denkt ze, „sliep moes ook vlak bij me.”

Ze ligt nu stil en kijkt naar de lich-te streep, die de

zon tus-sen de gor-dij-nen door maakt op 't ge-zicht van groot-moe's por-tret.

„Die lie-ve groot-moe,” denkt Nan. „Fijn, o-ver een poos-je gaan we al-le-maal naar haar toe.”

Nan ligt heel stil om Lies-je. In de ka-mer is het ook stil. In huis ook. Tom slaapt ze-ker nog.

Nan valt ook in slaap. Ze droomt. Van groot-moe. Het is Zon-dag. Ze zit op groot-moe's schoot. Ze kij-ken sa-men pla-ten uit de kin-der-bij-bel. Groot-moe ver-telt zo mooi! Daar komt tan-te Lien uit de kerk. Nan laat zich van groot-moe's schoot glij-den. Groot-moe wil haar vast-hou-den.

Tan-te Lien roept hard: „Nan, waar ben je, Nan, Nan!”

Ze schrikt er wak-ker van!

Niet tan-te Lien, maar moes heeft ge-roe-pen.

Moes staat mid-den in de ka-mer en kijkt ver-baasd.

In de hal is 't licht en hier don-ker.

Moes kan haast niets zien.

Ze ziet Nan ook niet daar op de grond. Ze denkt: „Waar is Nan nu en wie heeft de gor-dij-nen dicht ge-daan?”

Daar-om roept ze: „Nan, Nan!”

Nan zit in-eens o-ver-eind en lacht om moe's ver-baasd ge-zicht.

Moes ziet haar nu ook.

Maar moe lacht niet.

„Wat heb je nu toch ge-daan, kind,” zegt moes en wijst op de grond.

Ze trekt de gor-dij-nen o-pen.

Nan knijpt eerst haar o-gen dicht, maar dan ziet ze het.

In haar droom heeft ze zich van de poef laten glij-den, toen tan-te Lien uit de kerk kwam.

En met haar voet heeft ze de be-ker melk om-geschopt.

Moes kijkt boos.

„Kom eens hier, Nan,” zegt ze.

Nan trekt een lip-je en gaat naar moes.

„Wie heeft 't hier zo don-ker ge-maakt?” vraagt moe.

„Ik,” zegt Nan, „want Lies-je is ziek. Ze had hoofdpijn en was zo heet! Toen lag ze in de zon en dat was niet goed voor haar.”

„O dom-me meid,” zei moes.

„Lies-je is een pop en voelt er niets van en mijn Nan moet juist in de zon.

En hoe komt je melk daar o-ver de grond?”

„Ik wou tel-kens een slok-je ne-men,” zegt Nan, „en mocht niet ie-de-re keer naar de ta-fel lo-pen om Lies-je.”

„Jij moet in-eens je melk leeg-drin-ken,” zegt moe, nog een beet-je boos.

„Je bent een dom-me Nan, hoor!”

„Mi-auw, mi-auw,” klinkt voor de ka-mer-deur.

Nan holt er heen! Ze doet de deur o-pen.

„Mies, goed dat jij er bent. Lik al die melk maar op.”

Mies gaat da-de-lijk aan de gang. Ge-luk-kig ligt bij-na al-les op 't zeil en niet op 't kleed. Maar Mies kan al-les toch niet op.

„Roep Ri-ka maar,” zegt moes.

„Vraag of ze een doek en wa-ter mee-brengt.”

Dat doet Nan.

Dan gaat ze met moe naar bo-ven. Tom is ook al wak-ker.

Als ze aan-ge-kleed zijn, gaan ze met moes naar 't park.

Mies gaat da-de-lijk aan de gang.

3.

Naar 't park.

Daar gaat moes met haar kin-der-tjes. Ie-der aan een hand.

Tom heeft een don-ker-paars broek-je aan. Het zit met wit-te, glad-de kno-pen aan het licht-paar-se kiel-tje vast.

Hij heeft het voor 't eerst aan.

Nan vindt hem schat-tig!

Het paars staat ook mooi bij zijn fris ge-zicht en blond haar.

Nan ziet er ook lief uit, met haar dun-ne, wit wol-len jurk-je en fijn, rood bla-ser-tje. Moes heeft haar nog maar wat warms aan-ge-daen, nu ze voor 't eerst bui-ten is. Nan is nièt blond, maar heel don-ker. Ze heeft ook don-ke-re kij-kers, die nu wat groot staan in haar wit ge-zicht-je. Haar o-gen tin-te-len al-tijd van pret.

Moes voelt zich rijk met haar kin-der-tjes.

Ze kijkt e-ven naar bo-ven en zegt in zich-zelf: „Ik dank u, Hee-re, dat ik ze bei-den nog heb.”

Ze drukt Nans hand-je vas-ter.

Nan kijkt haar aan en denkt: „Ge-luk-kig is moes niet meer boos.”

Ze zijn al gauw bij 't park.

E-ven gaan ze op een bank zit-ten uit-rus-ten. Nan is nog gauw moe.

„O moes-je,” zegt Nan, „wat is 't hier mooi ge-
wor-den! Al-le-maal groen en bloe-men!”

Toen Nan 't laatst hier was, wa-ren de bo-men nog
kaal en be-gon-nen de cro-cus-jes pas te bloei-en.

Tom heeft niet veel rust.

„Mee, An, mee”, roept hij. Hij trekt Nan aan haar
mouw en houdt haar zijn mand-je voor.

Moes en Nan we-ten het wel.

Tom en Nan heb-ben al-le-bei een mand-je bij
zich.

Daar zit-ten stuk-jes brood en korst-jes in. Voor de
goud-vis-sen en,de her-ten.

Al-le kin-der-tjes, die naar 't park gaan, bren-gen
wat voor hen mee. Tom en Nan dus ook.

„Waar gaan we eerst heen?” vraagt moe.

Nan mag het zeg-gen, want zij is hier zo-lang niet
ge-weest.

Ze vindt het heer-lijk om weer hier te zijn. Ze wil
wel sprin-gen, maar haar been-tjes voe-len zo stijf.
Maar haar ge-zicht-je straalt!

Ze gaan naar de her-ten. Daar houdt Nan zo veel
van. Ze kij-ken je zo goe-dig aan! Die klein-tjes zijn
ge-woon-schat-jes, vindt Nan. Ze zijn he-le-maal niet
schuw. Er ko-men ook zo-veel men-sen en kin-de-ren
naar hen kij-ken! Ze be-de-len maar!

Ze ste-ken hun kop-pen tus-sen de spij-len van
het hek door.

Ze kij-ken naar de mand-jes en den-ken ze-ker:
„Krij-gen we nu wat?”

Eén klein-tje heeft ze-ker *er-ge* hon-ger.

Tom houdt zijn mand-je wat héél dicht bij 't hek.

„Hap!” zegt het klei-ne hert-je en pakt met z'n bek het bo-ven-ste korst-je weg!

Nan moet er hard om la-chen!

Het hert-je schrikt er van en holt op z'n dun-ne, ho-ge poot-jes hard weg naar een groot hert, dat dicht bij dat aar-di-ge huis-je staat, in 't mid-den van 't her-ten-kamp, op een heu-vel-tje.

„Ze-ker z'n moe-der, hè moes,” zegt Nan.

Wat een aar-dig huis-je toch! Er is een rie-ten dak op.

„Sla-pen ze daar 's nachts in, moes?” vraagt Nan.

„Ja hoor, en als het re-gent, schui-len ze er in weg.”

Nan laat Tom maar het meest voe-ren. Ze aait de die-ren zacht-jes o-ver hun glad-de kop.

Het *mooi-ste* vindt ze die gro-te, met die lan-ge ho-rens op z'n kop.

Dat heet een ge-wei, heeft pa ge-zegd.

Maar 't *al-ler-liefst* vindt ze die he-le klein-tjes.

Die heb-ben nog geen ge-wei, soms van die klei-ne knob-bel-tjes.

Dat is ze-ker 't be-gin van 't ge-wei, denkt Nan.

Nan kent ook de psalm van het hij-gend hert. Dat zingt ze vaak en dan denkt ze aan de her-ten in 't kamp.

Als 't e-ne mand-je leeg is, gaan ze naar de brug bij de goud-vis-sen.

Ge-luk-kig is er nog een plek-je leeg op de bank er dicht-bij.

Moes gaat eens kij-ken bij Tom, die met an-de-re kin-der-tjes op de brug staat.

Ze zegt: „Blijf jij maar op de bank zit-ten in de zon. Dan rust je lek-ker uit, Nan-ne-ke.”

Nan zegt: „Goed moes.”

Ze wil nog veel lie-ver kij-ken dan mee-doen en spe-len met de kin-de-ren.

„Dag Nan, ben je weer be-ter?”

Daar komt Jo-pie Slui-ter met haar gro-te zus Bep naar haar toe. Met Jo-pie speel-de ze vroe-ger vaak. Jo-pie is ook eens bij haar ge-weest, toen Nan al wat be-ter was.

Jo-pie is net zo oud als Nan. Ze gaat met Sep-tem-ber ook voor 't eerst naar school. Ze wil-len vra-gen, of ze naast el-kaar mo-gen zit-ten. Jo-pie kijkt één beet-je vreemd naar Nan. Die is ook zo ma-ger ge-wor-den en lijkt niets' meer op de dik-ke Nan van vroe-ger, vindt ze.

Dat vindt moe ook, als ze met Tom aan de hand te-rug-komt. Nans ge-zicht-je ziet nu nog ble-ker dan straks.

We moe-ten maar el-ke dag hier naar toe, denkt moes. Ge-luk-kig dat het zo-mer is.

Nu wan-de-len ze weer lang-zaam naar huis.

„Jam-mer,” denkt moes, „dat we nu niet be-ne-den wo-nen.

Dan kon Nan 's mor-gens in het tuin-tje spe-len.

Een bo-ven-huis is nu niet goed voor Nan. Ze moet meer in de bui-ten-lucht.”

Voor de deur staat net de post. Hij heeft een brief in z'n hand.

„Geeft U maar hier,” zegt moe en pakt de brief aan.

Ri-ka trekt juist de deur o-pen. Nan hoeft dus niet te bel-len. Dat doet ze al-tijd graag. Heel hard. Dan weet Ri-ka, wie er is.

Moes draagt Nan voor dit keer de trap maar eens op en legt haar dan een poos-je op de di-van.

Tom gaat da-de-lijk op zijn ma-nier al-les aan Ri-ka ver-tel-len. Van de gro-te en klei-ne her-ten en van de vis-jes. Moes zegt: „Blijf jij maar e-ven bij Ri-ka, dan kan Nan wat rus-ten.” Hij is graag bij Ri-ka, die wàt veel van hem houdt.

Moes leest de brief. „Van groot-moe,” zegt ze.

Ze mom-pelt zacht-jes: „Dat zou wel mooi zijn.” Nan hoort het.

„Wat, moes-je?” vraagt ze.

„Iets moois voor jou,” ant-woordt moes.

„Wat zou dat zijn,” denkt Nan. Ze krijgt er een kleur van.

Moes leest voor: „Ge-luk-kig, dat An-nie weer zo-veel be-ter is. We zijn er blij om. Weet je wat je doen moet? Je moet haar van de zo-mer maar hier-heen stu-ren. Dan kan ze de he-le dag bui-ten spe-len en zal ze wel weer dik en sterk wor-den. Als je al-le-maal komt, dan kan ze weer mee te-rug. Tan-te Lien wil haar wel ha-len, als pa geen tijd heeft, om haar te bren-gen.”

„Nu Nan,” zegt moe, „is dat niet mooi?”

Nans o-gen schit-te-ren. Ze is zo graag bui-ten.

„Ik wil wel,” zegt ze. „Maar duurt het *heel* lang voor u komt, moes-je?”

„Nee, hoor, een week of zes. Die zijn gauw om.”

„Kunt u niet al-le-maal mee?” vraagt Nan. Dat zou ze toch veel mooi-er vin-den.

„En wie moet er dan voor die ar-me pa zor-gen? Nee, Nan, dat gaat niet.”

Dat be-grijpt Nan nu ook wel. „We zul-len er eens met pa o-ver pra-ten,” zegt moes.

Als pa thuis komt, vindt hij groot-moe's plan prach-tig. Hij kan wel tijd ma-ken, om Nan weg te bren-gen.

4.

De dik-ke mijn-heer.

Daar gaat Nan op reis.

Moes en Tom bren-gen pa en haar naar de trein.

Nan heeft een nieu-we jurk aan, met gro-te ro-de moe-zen.

„Fijn, een bal-len-jurk,” roept Nan.

Ook een gro-te ro-de strik op haar don-ke-re krul-le-bol.

Ze heeft van Ri-ka een mooi tas-je ge-kre-gen voor de reis.

Ze is er wát trots op.

„An uit,” zegt Tom, „en Tom gaat mee.” „Nee vent,” zegt moe, „dat kan niet. Tom moet bij moes blij-ven, an-ders is moes zo al-leen.”

Moes vindt het ei-gen-lijk wel erg, dat haar klei-ne meid zo lang van haar weg gaat.

Maar ze laat het niet mer-ken en zet een vro-lijk ge-zicht.

Daar komt de trein.

Pa zet er eerst de gro-te kof-fer in. Die is héél zwaar. Nan gaat lang uit en moet veel kleer-tjes mee heb-ben.

En Lies-je na-tuur-lijk ook. „Zeg nu moes en Tom maar goe-den-dag,” zegt pa. „Dan zet ik jou er in.”

Nan pakt moe eerst en dan Tom. Dan zet pa haar in de trein. Pa neemt ook af-scheid. Moes beurt Tom op.

Nu kan hij Nan nog zien.

„Dag An, dag An,” roept hij heel hard.

Nan wuift met haar zak-doek. Daar gaat de trein.

„Dag moes-je, dag Tom!” Nan staat voor 't raamp-je en wuift zo-lang ze moe nog ziet.

Dan kijkt Nan eens rond.

Er gaan niet veel men-sen met de trein, denkt ze.

De cou-pé is bij-na leeg.

Al-leen in de hoek, te-gen-o-ver Nan, zit een mijn-heer.

Zijn ge-zicht zit ach-ter een gro-te krant.

Met bei-de han-den houdt hij de krant vast.

Nan ziet al-leen zijn zwart ge-streep-te broek en zwart-te schoe-nen.

De mijn-heer slaapt ze-ker.

Hij kijkt geen één keer-tje op. Nan denkt: „Zou die mijn-heer oud of jong zijn?”

't Is een dik-ke mijn-heer, want hij heeft er-ge dik-ke be-nen.

Nan kijkt uit het raamp-je.

O, wat gaat die trein hard!

Ze zijn de stad al uit.

„Pa,” zegt Nan, „'t is net of de bo-men en de hui-zen en de koei-en ons hard voor-bij vlie-gen.”

„Dat lijkt maar zo, Nan-ne-ke. 't Is net an-ders om. Wij vlie-gen al-les voor-bij.”

De mijn-heer slaapt maar door. Nan kijkt naar hem.

Ze pro-beert on-der de krant door te zien. Maar de krant hangt te laag. Ze rekt haar hals-je uit, maar kan er niet o-ver-heen zien.

Ze kijkt naar pa.

Maar pa kijkt uit het an-de-re raamp-je. Hij let niet op Nan.

Nan buigt zich voor-o-ver en wil op-zij om de krant heen zien.

De mijn-heer merkt het niet en slaapt maar door.
Pas op, Nan, je buigt te ver!

Daar glijdt ze van de bank. Ze valt bij-na en grijpt den dik-ken mijn-heer in z'n knie.

De mijn-heer schrikt erg! Hij zit in-eens recht-op en de bril valt van z'n neus.

„Wat,” zegt hij te-gen Nan, „gooi jij mijn bril af?!”

Nan kijkt nu niet eens naar den mijn-heer.

Ze duwt haar ge-zicht-je in pa's jas en drukt zich stijf te-gen hem aan. Net als een bang hond-je. Zó erg is ze ge-schrok-ken.

Pa kijkt ook vreemd. Hij be-grijpt er niets van.
Gooi-de Nan dien heer z'n bril af?

Nan huilt bij-na.

Maar de mijn-heer haalt een doos-je uit z'n zak en zegt: „Kom eens hier! Lust jij een cho-co-laad-je?”

Nan licht haar hoofd een beet-je op. Cho-co-la lust ze graag.

„Kom maar, ze is heel lek-ker,” zegt de mijn-heer.

„Toe Nan,” zegt pa, „sta eens op!”

Nan kijkt de mijn-heer eens aan. Hij is een ou-de heer, met een vrien-de-lijk ge-zicht en een heel kaal hoofd. Hij lacht te-gen Nan.

Nu durft Nan wel. Die mijn-heer is niet boos, denkt ze. Ze mag twee cho-co-laad-jes. „Dank u wel, mijn-heer,” zegt ze.

Nu gaat de trein lang-zaam rij-den. Ze ko-men

weer bij een stad. De dik-ke mijn-heer staat op. Als hij voor-bij Nan gaat, knijpt hij in haar wang en zegt: „Nu knijp ik jou ook.”

Nan lacht maar en zegt: „Dag mijn-heer.”

Nu zit-ten pa en Nan al-leen.

Pa vraagt: „Wat deed jij toch bij dien mijn-heer?”

„Ik wou zijn ge-zicht eens zien,” zegt Nan, „en toen viel ik voor-o-ver op z'n knie.”

„Pas maar op,” zegt pa en val niet meer op een vreem-den mijn-heer!”

5.

Piet.

Nog een keer houdt de trein stil bij een dorp. De deur gaat o-pen.

„Wie zou er nu bij ons ko-men,” denkt Nan.

Een con-duc-teur komt bin-nen.

Hij draagt voor-zich-tig in z'n ar-men een jon-ge-tje, iets gro-ter dan Nan. Hij legt hem in 't an-de-re hoek-je, op de-zelf-de bank van Nan. Zijn hoofd rust te-gen het kus-sen. „Zit je zo goed?” vraagt de con-duc-teur vriende-lijk.

Dan stapt een juf-frouw in. Ze draagt twee kruk-ken en legt die in het net.

„Dank u vrien-de-lijk, mijn-heer,” zegt ze tot den con-duc-teur.

Hij tikt aan zijn pet en zegt: „'k Zal u straks wel weer hel-pen.”

Nan kijkt zich de o-gen uit. Wat ziet dat jon-ge-tje ma-ger en bleek. Zou het niet kun-nen lo-pen? Wat zou dat vre-se-lijk zijn. Nan denkt: „Ik vind het een lief jon-ge-tje!”

Pa staat bij het raamp-je en kijkt naar bui-ten.

Het jon-ge-tje zit in de é-ne hoek en Nan in de an-de-re. Bei-den op de-zelf-de bank.

De juf-frouw zit te-gen-o-ver het jon-ge-tje.

Nan schuift wat dich-ter naar hem toe.

Ze heeft zo'n me-de-lij-den en zou hem wel iets wil-len ge-ven.

Op-eens weet ze wat.

Moes heeft haar zo'n mooi-e fles met zuur-tjes mee-ge-ge-ven.

Nan schuift nog dich-ter bij. Ze lacht te-gen het

Nan maakt het dek-sel los en schudt er een hoop op z'n hand.

vreem-de jon-ge-tje en vraagt: „Wil jij een zuur-tje?“
Het jon-ge-tje kijkt blij en zegt: „Als-je-blijft.“

Nan maakt het dek-sel los en schudt er een hoop op z'n hand.

„Zó-veel zuur-tjes, moe!“ roept hij.

„Mag dat wel?“ zegt zijn moe.

„O ja, dat mag best,“ zegt Nan, „hè pa?“

Pa keert zich om en zegt: „Ja hoor, dat mag best.“

Pa kijkt ook blij. Hij vindt het heer-lijk, dat Nan iets ge-ven wil.

Hij be-grijpt Nan best.

Pa gaat naast de juf-frouw zit-ten pra-ten.

De juf-frouw geeft het jon-ge-tje een pa-pier, om die lek-ke-re zuur-tjes in te doen.

Eén steekt hij er in z'n mond.

„Ben jij ziek?“ vraagt Nan.

„Ik niet,“ zegt het jon-ge-tje, „maar mijn been. Ik ga naar het zie-ken-huis.“

„Oòòò,“ zegt Nan. Dat lijkt haar heel erg.

Ze kijkt naar zijn been.

Nu ziet ze het. Het e-ne been is veel dik-ker dan het an-de-re. Het is héél dik. Zo dik als Nan haar bei-de be-nen sa-men.

„Ik ben ook ziek ge-weest,“ zegt Nan. „Niet in mijn been, maar hier, in mijn zij.“

Nu ga ik uit naar mijn groot-moe. Ik moet weer dik en sterk wor-den.

Mijn pa gaat van-a-vond weer te-rug en ik blijf al-leen bij groot-moe en tan-te Lien.“

Het jon-ge-tje kijkt nu niet meer blij.

„Ik blijf ook al-leen,“ zegt hij zacht.

Wat vindt Nan dat a-ke-lig.!

Ze wordt er stil van! Nan denkt: „Als ik eens heel al-leen in 't zie-ken-huis moest blij-ven, zon-der pa en zon-der moe.“

„Mis-schien wordt je been wel gauw be-ter,“ zegt Nan weer.

„Je moet vra-gen aan den Hee-re Je-zus, of Hij het gauw doet. Dan mag je weer gauw naar je moe-der.

Toen ik ziek was, heb-ben pa en moes het ook ge-vraagd en ik ook. En nu ben ik bij-na be-ter."

„Wacht," zegt Nan, „ik weet wat. Hoe heet jij?"

„Piet," zegt het jon-ge-tje.

Ik zal ook aan den Hee-re Je-zus vra-gen, of Hij jou be-ter wil ma-ken."

Piet luis-tert met gro-te o-gen. Piet weet nog niet veel van den Hee-re Je-zus.

Zijn va-der moet hard wer-ken.

Zijn moe-der helpt in de win-kel en kookt het e-ten.

Zij heeft het veel te druk om Piet iets te ver-tel-len, al houdt ze veel van hem.

Piet zegt: „Ik ga naar den dok-ter. Die moet mij be-ter ma-ken."

„Ja," zegt Nan, „oom Dok-ter geeft de drank-jes, zegt moes, „maar de Hee-re Je-zus maakt je be-ter. Om-dat Hij zo-veel van ons houdt."

„Ik weet wat moois," zegt ze dan.

Ze maakt haar tas-je o-pen.

In dat tas-je zit een rol-le-tje, met vloei-pa-pier er om.

Dat rol-le-tje haalt ze er uit.

E-ven houdt Nan het in haar hand.

Ze heeft er een kleur van.

„Daar," zegt ze te-ge-n Piet, „dat mag jij."

Piet be-grijpt er niets van.

Nu krijgt hij al weer wat van dat vreem-de meis-je.

„Dat is een mooi-e plaat van den Hee-re Je-zus," ver-telt Nan.

Piet maakt het vloei-pa-pier los.

Nu ziet hij het.

Het is een mooi-e plaat.

In 't mid-den zit een man. Hij heeft een vrien-de-lijk ge-zicht en heeft een lang kleed aan.

Op Zijn knie zit een klein kind en Zijn arm heeft Hij om een jon-ge-tje heen. Nog meer kin-de-ren staan om Hem heen.

„Dat is de Hee-re Je-zus,“ wijst Nan, „die de kin-de-ren ze-gent.“

Piet vindt het prach-tig, al be-grijpt hij al-les niet.

Nan zegt: „Ik heb hem van tan-te Lien ge-kre-gen, toen ik ziek was en nu mag jij het.“

De trein be-gint zacht-jes te rij-den.

„Zie-zo, Nan, we zijn er,“ zegt pa.

De juf-frouw kijkt naar Piet.

Piet ziet nu weer vro-lijk.

De juf-frouw kijkt ook naar Nan.

Ze zegt: „Jij bent een lie-ve meid.“

Daar fluit de trein.

Met een schok staat hij stil.

Nan rolt bij-na weer om.

Maar pa grijpt haar juist bij-tijds.

Daar is de con-duc-teur weer.

Hij en pa dra-gen Piet sa-men uit de trein.

Er staat een wa-gen-tje klaar.

Daar zet-ten ze Piet in.

Dan tilt pa Nan er uit.

Piet wuift met z'n hand en roept: „Dag Nan!“

Nan wuift te-rug, maar al gauw kan ze Piet niet meer zien, want o, het is zo druk bij de trein.

Als Piets moe-der 's a-vonds weg is, ligt Piet zacht-jes

te schrei-en. Het is ook al-les zo vreemd en z'n been doet pijn.

Een vrien-de-lij-ke zus-ter helpt Piet.

Piet houdt al door iets stijf in z'n hand.

„Wat is dat Piet? Mag ik eens kij-ken?” vraagt ze.

Piet laat haar de mooi-e plaat zien.

„O, dat is prach-tig,” zegt de zus-ter. „Weet je wat we doen zul-len?

We rij-gen er een lin-tje door en han-gen het dan voor aan je le-di-kant, dan kun je het al-tijd zien.”

Dat vindt Piet best. Hij denkt: dat is een lie-ve zus-ter.

Als al-les don-ker is en al-leen het licht op de gang door het glas van de deur schijnt, kan Piet de wit-te plaat nog zien.

Hij ziet niet meer dien vrien-de-lij-ken man, die er op staat.

Maar dat geeft niet, denkt Piet.

Hij weet het nog pre-cies.

In 't don-ker tuurt hij naar het plaat-je.

Hij vouwt zijn hand-jes en zegt zacht-jes: „Lie-ve Hee-re Je-zus, wilt U me gauw be-ter ma-ken als-tu-blijft?”

Zijn o-gen wor-den er moe van, zó strak kijkt hij. Ze val-len van-zelf dicht. Piet slaapt.

6.

Bij Groot-moe.

Nu lo-pen pa en Nan in de stad.

Maar daar blij-ven zij niet.

Ze moe-ten nu nog met de tram.

Kijk, daar staat de tram al.

„De tram wacht op ons, pa,” zegt Nan, „loop toch hard!”

Maar de tram rijdt nog niet weg. Er zit nog niemand in.

Al-leen de con-duc-teur.

In een hoek-je van de wa-gen eet de con-duc-teur z'n bo-ter-ham op.

Nan zegt: „Ik heb ook hon-ger, pa.”

Pa geeft Nan een ba-naan.

„Eet die maar op,” zegt hij.

Die lust Nan nog veel lie-ver dan een bo-ter-ham.

Er ko-men nog meer men-sen in de tram.

Een dik-ke boe-rin. Ze heeft twee gro-te man-den bij zich. O-ver de e-ne mand is een doek ge-span-nen. Tel-kens be-weegt de doek.

„Wat zou daar on-der zit-ten,” denkt Nan. Door de mand ziet ze iets geels.

De dik-ke boe-rin ziet Nan kij-ken en zegt: „Wil jij eens zien, wat daar-in zit?”

Ze licht het doek een eind op.

En wat ziet Nan?

Wel tien snoe-zi-ge, ge-le kui-ken-tjes.
Wat vindt die Nan dat aar-dig!
„Mag ik er een-tje vast-hou-den?” vraagt ze.
„Ge-rust hoor,” zegt de boe-rin en zet er een op
Nans hand. Nan streelt het zacht o-ver het kop-je.
„Wat krie-belt het,” zegt ze.

Wel tien snoe-zi-ge, ge-le kui-ken-tjes.

Ach, 't is een beet-je bang. 't Wil weg-lo-pen van
Nans schoot.

't Valt Nan ook niet mee.

Ze vindt het ei-gen-lijk een eng ge-voel, met die
dun-ne poot-jes.

„'k Zal het maar weer in de mand zet-ten,” zegt ze.

On-der-wijl zijn er nog meer men-sen in de tram
ge-ko-men. De tram is weg-ge-re-den. Nan heeft er

niets van ge-merkt. Zij zag al-leen het kui-ken-tje.

Nu merkt ze, dat ze al een eind bui-ten de stad zijn.
Nan leunt nu stil te-gen pa.

Pa denkt: „Nan is ze-ker moe van de lan-ge reis.”

Ge-luk-kig zijn ze er nu gauw. Ze zien de eer-ste hui-zen van Bos-wijk al.

Daar is de kerk en de school.

De tram stopt.

Een paar men-sen gaan er uit.

Pa pakt de kof-fer al uit 't net. Nog e-ven, dan stopt de tram al weer.

Nan is op-eens haar moe-heid ver-ge-ten. Ze heeft groot-moe's huis al ge-zien en groot-moe op de stoep.

Ze loopt pa al voor-uit, om er 't eerst te zijn.

Tan-te Lien staat bij de tram en tilt Nan op de grond.

„Dag Nan-ne-kind,” zegt ze, „wat ben jij groot ge-wor-den!”

Nan geeft haar drie zoe-nen. „Eén van moes, één van Tom en één van mij.”

Dan loopt ze hard de tuin in en vliegt in groot-moe's ar-men.

Groot-moe pakt haar en zegt ook al: „Wat ben je groot ge-wor-den, An-nie!”

Pa komt met tan-te ach-ter-aan.

Hij hoort net, wat groot-moe zegt.

„Dat lijkt nog meer,” zegt hij, „om-dat ze nu zo ma-ger is. Ze moet weer ons dik-ke mol-le-tje wor-den, hoor!”

Pa geeft groot-moe ook een kus.

Dan gaan ze al-le-maal naar bin-nen.

Nan zit bij groot-moe op schoot. Ze wil al-les te-ge-lijk ver-tel-len. Van moes, van Tom, van de dik-ke mijn-heer en Piet en van de kui-ken-tjes.

Groot-moe en tan-te Lien be-grij-pen er niet veel van.

„Had die mijn-heer een ziek kui-ken-tje op zijn schoot?” vraagt tan-te.

„Wel-nee,” zegt Nan, „het kui-ken-tje was van de boe-rin en Piet is ziek.”

Nu be-grijpt tan-te Lien het nog min-der.

„La-ten we eerst maar eens gaan e-ten,” zegt groot-moe.

„En na het e-ten moet Nan een poos-je naar bed.

Als ze uit-ge-rust is, moet ze ons al-les maar eens ver-tel-len.”

Nan heeft nu niets geen hon-ger meer. Ze eet al-leen een beet-je soep en een stuk-je pud-ding. Voor dit é-ne keer-tje geeft het niet, vindt groot-moe.

Ze heeft ook zo'n ver-re reis ge-had!

's A-vonds bren-gen tan-te en Nan pa weer naar de tram. Zo-lang ze de tram kun-nen zien, zien ze pa's wit-te zak-doek nog wui-ven.

„Zie-zo,” zegt tan-te Lien, „nu weet ik nog iets heel moois. Als we thuis ko-men, mag je 't zien.”

„Wat zal dat zijn?” denkt Nan.

„Is 't een pop, tan-te?”

„Nee, hoor, 't is iets dat leeft.”

„Ze-ker Nel,” zegt Nan, „want die heb ik nog niet ge-zien.”

„Mis hoor, Nan,” zegt tan-te, „maar 't hoort wel bij Nel.”

Als ze thuis ko-men, neemt tan-te Lien Nan mee naar de bij-keu-ken. Daar was ze nog niet ge-weest.

Wel in de keu-ken bij Bet-je. Maar ver-der was ze dicht bij pa ge-ble-ven.

Want pa gaat gauw weg, had ze ge-dacht.

In de bij-keu-ken ziet Nan niets bij-zon-ders.

Nel, de zwar-te poes, ligt op-ge-roid in haar mand.

Maar als Nan er dicht-bij gaat, komt ze vlug o-ver-eind.

Ze zet een ho-ge rug.

En nu ziet Nan het.

Op het stro in de mand lig-gen drie heel klei-ne poes-jes.

Twee zijn er net zo zwart als Nel.

Het der-de is ook zwart, maar dat heeft vier wit-te voet-jes.

Net sok-jes, vindt Nan.

O, o wat een dot-jes, zegt ze.

Nan gaat op de grond zit-ten en tan-te Lien zet ze voor-zich-tig op haar schoot.

„Wat heb-ben ze lie-ve oog-jes, tan-te,” zegt Nan.

„Ja, ze kun-nen ook nog maar een paar we-ken zien.”

„Wa-ren ze eerst blind, tan-te?”

Wat een stak-kerd-jes wa-ren het toen, vindt Nan.

Nel vindt het niet goed, dat Nan haar kin-der-tjes op schoot heeft.

Ze neemt de poes-jes één voor één in haar bek en legt ze weer in de mand. Dan gaat Nel er he-le-maal o-ver-heen lig-gen, als-of ze zeg-gen wil: „Pas op, hoor, kom er niet meer aan.”

„Kom maar, Nan,” zegt tan-te Lien, „dan gaan we bui-ten bij groot-moe op de bank zit-ten.”

Dan ver-tel jij ons al-les maar eens uit de trein.”

Nan weet véél! Ze ver-telt maar door. Ook van Piet en vraagt: „Tan-te, ik mocht het plaat-je toch wel ge-ven? Piet is zo al-leen in 't zie-ken-huis!”

„Ja, hoor,” zegt tan-te Lien. „Ik ben blij, dat je 't deed.”

Als 't half acht is gaat Nan naar bed.

„Fijn laat,” zegt ze.

„Ja maar,” zegt groot-moe, „mor-gen vroe-ger hoor; nu heb je van-mid-dag al wat ge-sla-pen.”

Ach-ter haar a-vond-ge-bed-je zegt Nan: „Wilt U als-tu-blijft Piet ook weer gauw be-ter ma-ken?”

Nu be-grijpt tan-te het *wel*. Ze geeft Nan nog een zoen meer.

7.

Nan en Ger-rit.

Nan vindt het pret-tig bij groot-moe.

De he-le dag speelt zij bui-ten.

Dat kan, want 't is echt zo-mer-weer.

Maar Nan *speelt* niet al-leen! Daar heeft ze 't veel te druk voor!

Ze moet Ger-rit hel-pen.

Ger-rit is de tuin-man van groot-moe.

Vóór het huis is een mooi-e bloe-men-tuin.

Achter het huis is de groen-te-tuin en op-zij daar-van

„Daar is de lek-ke-re tuin,” zegt Nan.

Langs de kant staan al-le-maal bes-sen-strui-ken.

Ro-de en wit-te en zwart-te bes-sen groei-en daar-aan.

Dan zijn er nog van die héél dik-ke kruis-bes-sen.

Ook is er een kant, waar heer-lij-ke fram-bo-zen groei-en.

Die lust Nan zo graag!

Gro-te bo-men zijn er ook.

Ze zit-ten vol met ap-pels en pe-ren.

Maar daar kijkt Nan nog niet naar.

Die zijn nog lang niet rijp.

Maar weet je, waar ze el-ke mor-gen 't eerst naar toe loopt?

Naar de ker-sen-boom, mid-den-in.

„Ze zijn bij-na goed,” zegt Ger-rit. „Nog één week, Nan, dan gaan we plukken.”

„'k Heb er al zo'n trek in,” zegt Nan.

Ger-rit lacht maar en zegt: „Ga maar mee Nan, we moe-ten 't eerst maar met de aard-bei-en doen. Ga maar een mand-je ha-len. We moe-ten er van-mor-gen véél pluk-ken, want tan-te Lien moet jam ma-ken.”

Nan vindt het fijn; aard-bei-en-jam is ook zo lek-ker. Ze loopt naar huis, naar Bet-je.

Die heeft een mooi mand-je voor haar.

„We heb-ben 't druk van-mor-gen,” bab-belt ze Ger-rit na.

„We moe-ten aard-bei-en pluk-ken voor de jam.”

„O,” zegt Bet-je, „pluk er dan maar een hoop.”

Ger-rit is nu in de groen-te-tuin. Daar zijn twee gro-te bed-den met aard-bei-en.

Nan mag de héél gro-te pluk-ken, die aan de rand groei-en.

Ger-rit plukt ze ook mid-den-in.

„We moe-ten ze met twee han-den pluk-ken, hoor,” zegt Ger-rit. „An-ders trek-ken we er die he-le klein-tjes bij af.”

„Dat mag niet,” zegt Nan, „want die moe-ten nog groot wor-den.”

Ger-rit en Nan hou-den veel van el-kaar.

Als Nan op „Zon-ne-hoek” is, zo heet groot-moe's huis, is Ger-rit heel blij.

Hij zegt: „Dan heb ik zo'n goe-de hulp; dan ben ik vroeg klaar.” Waar Ger-rit is, daar is Nan dan ook meest-al te vin-den.

Ger-rit is niet jong meer.

Al heel oud, vindt Nan.
Daar-om moet ze hem ook goed hel-pen.
Dan kan hij 's a-vonds vroeg naar huis.
Ger-rit woont in een klein huis-je in het dorp.
Nan mag wel eens mee.
In dat huis-je woont ook Geer-tje.
Dat is de doch-ter van Ger-rit.
Die heeft een heel klein kind-je: Jan-ne-man.
Nog klei-ner dan Tom.
Het ligt in een wieg-je, dat op de grond staat.
Om het wieg-je is een ge-bloemd gor-dijn.
Als je met je voet te-gen 't wieg-je stoot, schom-melt het heen en weer.
Jan-ne-man kraait van ple-zier, als Nan dat doet.
„Kijk eens Ger-rit,” roept Nan op-eens. „Wat een reu-ze is dat!”
„Nou,” zegt Ger-rit, die is groot ge-noeg voor een he-le bo-ter-ham.”
„Wel voor twee,” denkt Nan.
„Hij kan niet eens in mijn mond,” zegt ze, „zou 't wel, Ger-rit?”
„Pro-beer het maar eens,” lacht hij.
„Daar is 't je toch om te doen.”
Dat laat Nan zich geen twee keer zeg-gen.
Nòg zo'n reus komt in Nans mond te-recht.
Als Ger-rits mand vol is, heeft Nan haar mand-je al voor meer dan de helft ge-vuld.
„We zul-len eens gaan vra-gen, of er ge-noeg zijn. Ga je mee?”
Sa-men gaan ze naar tan-te Lien.
Die vindt het ruim ge-noeg.

„'t Schiet ook zo vlug op met z'n twee-ën,” zegt Ger-rit en knip-oogt te-gen tan-te Lien.

Nan staat er bij met een stra-lend ge-zicht.

„Zoek nog maar twee dik-ke uit,” zegt tan-te Lien.
„Dat is je loon.”

Met een beet-je sui-ker er op, sma-ken ze Nan nòg lek-ker-der.

„Kom je me van-mid-dag weer hel-pen?” vraagt Ger-rit.

„Dan moe-ten we kool plan-ten en mag jij met een stok gaat-jes bo-ren.”

Dat wil Nan wat graag.

„Ja hoor, ik kom vast,” zegt ze.

8. Van ro-de en niet ro-de bes-jes.

Een paar da-gen la-ter wan-delt Nan in de tuin.

Ze heeft de trek-kar bij zich en heeft daar voor Lies-je een heer-lijk bed-je in ge-maakt.

Als er geen kin-der-tjes bij groot-moe zijn, staat de trek-kar al-tijd in een hoek-je op zol-der.

Na-tuur-lijk, groot-moe kan er toch niet mee gaan rij-den.

En tan-te Lien ook niet.

Die zou heel krom moe-ten lo-pen, om bij de trek-ker te kun-nen.

Maar Nan speelt er graag mee en heeft er de eer-ste dag al om ge-vraagd.

Bet-je heeft hem toen van de zol-der ge-haald.

Nu is het een kin-der-wa-gen voor Lies-je.

Tan-te heeft ook nog een le-di-kant-je.

Daar speel-de ze mee, toen ze nog klein was.

Nu mag Lies-je er in sla-pen.

Van-mor-gen zei Nan: „Hoor eens, Lies-je, als je héél zoet bent, gaan we straks uit rij-den.”

En Lies-je *was* zoet.

Nan haal-de het bed-je uit het le-di-kant en leg-de Lies-je er op.

Nu het spreij-tje er o-ver. „Een de-ken hoeft niet,” zegt Nan. „Dat is veel te warm. Dan krijg je het be-nauwd.”

Als Nan langs de bij-keu-ken komt, ziet ze Nel met haar kin-der-tjes spe-len.

„Wacht,” denkt Nan, „ik weet wat moois.”

„Jul-lie mo-gen ook mee uit rij-den,” zegt ze te-ge-n de klei-ne poes-jes.

Ze pakt ze op en zet ze bij Lies-je in de kar.

Nel vindt het maar half goed. Nan speelt vaak met de poes-jes. Nel weet dus wel, dat Nan ze geen kwaad doet.

Maar dit vindt ze toch wel wat erg. Daar moet ze bij blij-ven.

Daar gaan ze heen.

Nan voor-op, want ze moet de wa-gen trek-ken.

Dan Lies-je in de wa-gen, met de drie poe-se-kin-der-tjes.

Nel loopt er ach-ter-aan.

Ze moet zien, waar haar kin-der-tjes blij-ven.

Daar hob-belt de kar over 't grint.

De poes-jes wor-den een beet-je bang. Ze pro-be-ren te-ge-n de rand van de kar op te klim-men.

Maar de rand is zo glad.

Tel-kens als ze met hun kop-jes er bo-ven uit ko-men, rol-len ze door een schok-je van de kar weer te-rug.

Als Nel zo'n kop-je ziet, zegt ze: „Miauw, mi-auw.”

Dat be-te-kent ze-ker: „Wees toch voor-zich-tig, an-ders val je er uit!”

Nan hoort het niet.

Die wie-len ma-ken ook zo'n le-ven door het grint.

„O,” zegt Nan, „wat is 't hier warm! We gaan on-der de bo-men rij-den, Lies-je! Dat gaat zacht door het gras.”

Eén poe-se-klein-tje is erg nieuws-gie-rig. Het hangt half o-ver de rand heen.

O wee, daar gaat de kar heel scheef.

Er lag een tak op het pad.

Plof! Daar ligt het poes-je op de grond.

Het schrikt ó zo erg, maar moe-der Nel is er vlug

Als Nel zo'n kop-je ziet, zegt ze: „Mi-auw, mi-auw”.

bij en likt het o-ver 't kop-je en o-ver 't lijf-je. Al het zand er schoon af. Dan gaan ze sa-men de kar weer na.

Nan hoórt het niet en ziet het niet.

Ze moet de kar door het hek-je trek-ken, om in de lek-ke-re tuin te ko-men.

Nan is er warm van ge-wor-den.

On-der de ker-sen-boom gaat ze uit-rus-ten.

Nu ziet ze pas, dat één van haar poes-jes ver-dwe-nen is.

„Wat is dat nu?“ zegt ze.

Maar daar komt Nel al met de ver-mis-te aan.

„Foei, mag jij weg-lo-pen?“ zegt Nan. „Ga maar gauw bij je zus-jes!“

Ze zet het poes-je weer in de kar.

Wip, daar springt Nel er ook bij in.

„Best hoor, pas jij maar op de kin-de-ren, dan ga ik eens kij-ken, waar Ger-rit is.“

Ze loopt langs de fram-bo-zen en kijkt in de groen-te-tuin.

Nee, daar is Ger-rit niet.

Langs de bes-sen-strui-ken komt ze weer te-rug.

„Hè,“ denkt Nan, „wat ziet die aal-bes al mooi rood. Die is vast wel rijp! On-rij-pe bes-sen mag ik niet pluk-ken van groot-moe, maar rij-pe ze-ker wel.“

Niet doen, Nan! Groot-moe heeft ge-zegd: „Geen bes-sen pluk-ken, An-nie; ze zijn nog niet rijp.“

Maar Nan luis-tert niet naar dat zach-te stem-me-tje en plukt de ro-de bes.

„Lek-ker,“ zegt ze en nu ziet ze nog meer ro-de. Die plukt ze ook; een he-le tros.

En nog véél meer. Ro-de en die nièt zo heel erg rood zijn.

Nan, wat heeft groot-moe ge-zegd?

Nan denkt er niet meer aan en plukt en eet maar door.

Daar hoort ze tan-te Lien aan Bet-je roe-pen.

Nan schrikt er van.

Ze kruipt tus-sen de bos-jes weg.

O Nan, jij doet kwaad! Want waar-om mag tan-te jou hier niet zien?

Maar tan-te Lien denkt niet aan Nan.

Bet-je moet haar hel-pen, de weck-ke-tel, op 't for-nuis te zet-ten.

Nan blijft nog. e-ven zit-ten.

Als ze tan-te niet meer hoort, gaat ze weer naar Lies-je.

Maar waar zijn de poes-jes en Nel?

Nan be-grijpt er niets van en Lies-je weet het ook al niet.

„Nel is stout,” zegt Nan, „zo maar weg te lo-pen. Maar jij bent zoet, hoor Lies! En Nan is ook zoet,” zegt ze er ach-ter. Héél zacht-jes, want ge-looft ze het zelf wel?

Nan vindt het niets pret-tig meer, al-leen in de boom-gaard met Lies-je.

„Je bent nu lang ge-noeg bui-ten ge-weest. Kom, ik ga je weer in huis bren-gen, Lies.”

Rrrrt! gaat de kar weer door het grint.

Als Nan Lies-je weer in haar le-di-kant-je ge-legd heeft, gaat ze bij groot-moe cho-co-la drin-ken.

Dat doet ze el-ke mor-gen.

Groot-moe geeft er haar een gro-te jo-den-koek bij en vraagt:

„Heb je mooi met Lies-je ge-wan-deld? En is Lies-je wel zoet ge-weest?”

„Wat is groot-moe toch lief,” denkt Nan.

In-eens vindt ze zich-zelf heel stout, om die lie-ve groot-moe zo on-gehoor-zaam te zijn.

Ze be-gint te schrei-en.

„Wat is dat nu?” vraagt groot-moe ver-baasd.

„Ja, Lies-je is *wel* zoet ge-weest, maar”

„Maar was An-nie dan stout? Kom eens bij me.”

Nan loopt hard op haar toe.

Ze stopt haar hoofd-je in groot-moe's schoot en zegt al snik-kend: „Ja, Nan was stout.”

Groot-moe pakt haar op en met haar arm-pjes om groot-moe's hals, komt het he-le ver-haal.

Van de bes-jes die zo rood za-gen en die zo lek-ker smaak-ten en die toch al-le-maal niet zo rood wa-ren.

„'k Zal 't heus nooit meer doen,” zegt ze, als ze ziet, dat groot-moe zo be-droefd kijkt.

Toch is groot-moe blij, dat Nan er zo'n spijt van heeft en het eer-lijk zelf ver-teld heeft.

Ze droogt Nans traan-tjes af en geeft haar een kus.

„Je was ze-ker ver-ge-ten, An-nie,” zegt ze, „dat er Eén is, die je daar zag, bij de bes-sen-strui-ken?”

„Ja groot-moe,” zegt Nan zacht-jes.

Ze weet wel, wie groot-moe be-doelt.

„Je hebt den Hee-re ook be-droefd ge-maakt, Nan, net als groot-moe. Je moet vra-gen of de Hee-re het je ook ver-ge-ven wil, net als ik. Zal je, kind-je?”

Ja, dat zal Nan doen.

Ze kijkt al veel vro-lij-ker, nu 't met groot-moe weer in or-de is.

„Drink nu maar gauw je cho-co-la op. Ze is nog warm.”

Dat doet Nan.

Dan springt ze weer weg, de tuin in.

Groot-moe kijkt haar na en bidt zacht-jes: „O Hee-re, maak Gij, dat ze al-tijd haar zon-den voor U en de men-sen mo-ge be-lij-den.”

Nan gaat weer te-rug naar de bes-sen-bos-jes.

Ger-rit is er nog niet.

Op 't zelf-de plek-je, waar ze straks weg-kroop, knielt Nan neer en zegt: „Lie-ve Hee-re Je-zus, ik heb er zo'n spijt van. Wilt U 't mij ver-ge-ven, als-tu-blijft? A-men.”

Nu is al-les weer goed, denkt Nan, en vro-lijk huppelt ze Ger-rit te-ge-moet, die juist de voor-tuin in-komt.

9.

Nan is weg.

Een week la-ter moet tan-te Lien 's mid-dags naar de stad.

El-ke maand gaat tan-te, die heel mooi zin-gen kan, een mid-dag naar 't zie-ken-huis.

Dan brengt ze er bloe-men, soms ook vruch-ten en zingt ze voor de zie-ken.

Dat deed ze al heel vroe-ger, toen groot-pa nog leef-de.

Van groot-pa weet Nan niet veel meer.

Al-leen, dat hij al-tijd een zwar-te jas aan had en héél lang was en al-tijd héél recht-op liep.

Eens, dat weet Nan nog goed, was ze met groot-moe, tan-te, pa en moes naar de kerk ge-weest.

't Was al erg don-ker bui-ten.

Groot-pa was er niet bij. Tom ook nog niet, want diè was nog niet ge-bo-ren.

Maar toen ze in de kerk kwa-men, was groot-pa er e-ven la-ter door een an-de-re deur ook in-ge-ko-men en er-gens bo-ven in-ge-klom-men met een trap.

Dat was de preek-stoel, zei moes.

Wat was het mooi ge-weest in de kerk, met al de lich-ten aan. Groot-pa had ver-teld van het Kind-je in de krib-be.

Maar daar wist ze niet veel meer van.

Nu kent ze het Kerst-ver-haal heel goed en weet ze ook wel, dat groot-pa do-mi-nee was.

Voor groot-pa is het nu al-tijd feest in de he-mel, zei groot-moe.

„Wel,” had Nan toen ge-zegd, „waar-om gaat u dan ook niet naar de he-mel en naar groot-pa?”

Dat wil-de groot-moe ook wel graag.

„Maar, ik wil ook nog wel wat hier blij-ven,” had ze ge-zegd. „An-ders is tan-te Lien zo al-leen.”

Dat kon Nan best be-grij-pen.

„Blijft u dan nog maar een poos-je,” zei ze.

Toen groot-pa ge-stor-ven was, wil-de tan-te Lien niet al-leen meer naar 't zie-ken-huis.

Maar de zie-ken von-den dat zó naar, dat ze tan-te Lien lie-ten vra-gen, toch als-tu-blijft weer te ko-men.

Toen was tan-te toch maar ge-gaan.

Ze had er nooit spijt van, als ze die blij-de, dank-ba-re ge-zich-ten zag.

Na het e-ten ging tan-te Lien da-de-lijk weg.

Haar fiets stond al klaar.

Een kof-fer-tje vol met ker-sen ach-ter op de ba-ga-ge-dra-ger.

„k Zal eens kij-ken, of jouw Piet daar ook is,” riep ze nog aan Nan, die haar tot 't hek-je weg-bracht.

Nan liep weer naar huis te-rug.

In de keu-ken was Bet-je be-zig de va-ten te was-sen. Ze had een vuur-rood ge-zicht.

„O, Bet,” riep Nan, „wat zie jij rood!”

„Geen won-der,” zei Bet-je. „Het is ook zo ont-zet-tend warm!

De juf-frouw treft het ook niet, zo'n eind te fiet-sen in die hit-te. Ger-rit heeft ge-zegd: „Er zal wel on-weer ko-men. Er broeit wat.”

'k Ga straks lek-ker bui-ten zit-ten. Kom je bij me? Ik moet de pit-ten uit de ker-sen doen."

Dat leek Nan fijn.

Tan-te Lien is weg. Groot-moe is bo-ven gaan rus-ten. Dus kan zij mooi Bet-je hel-pen en zul-len er ook wel wat ker-sen in haar mond-je te-recht ko-men.

Ze rust niet voor Bet-jes o-ren er ook mee ver-sierd zijn.

Lek-ker met die warm-te. Ze voelt nu al, dat ze dorst heeft.

E-ven la-ter zit-ten Bet-je en Nan heer-lijk in de scha-duw.

Van hel-pen komt niet veel.

Maar Nan maakt mooi-e oor-bel-len van de ker-sen.

Ze rust niet voor Bet-jes o-ren er ook mee ver-sierd zijn.

Bet-je kijkt eens rond.

„Toe maar,” zegt ze. „Er is toch nie-mand, die het ziet.”

Dat vindt Nan juist jam-mer, het staat zo mooi!
Bet-je leert haar ook een kunst-je.

Het hoofd moet Nan heel stil-hou-den.

De kers met het steel-tje in de mond ne-men en dan al-leen met de lip-pen de kers in de mond zien te krij-gen.

Nan vindt het heel moei-lijk.

Ze scha-tert het uit om de sche-ve ge-zich-ten, die Bet-je moet trek-ken, om het kunst-stuk te vol-bren-gen.

Maar het lukt. Na een paar keer, wordt Bet-je er al heel knap in.

Bij Nan wil 't niet zo gauw.

Tel-kens als de kers vlak te-gen haar lip-pen zit en ze de laat-ste hap wil doen, rolt ze weer in haar schoot.

Ein-de-lijk heeft ze 't ge-won-nen.

Ze klapt van blijd-schap in haar han-den en zegt: „Nu mag ik er toch wel wat op-e-ten, Bet, nu ik zo knap ben ge-weest.”

„Ja hoor, hier heb ik er wel vier aan één steel-tje en hier nog eens vier. Die zijn voor jou.”

Als Bet-je klaar is, loopt Nan de ach-ter-tuin in. Het hek-je staat o-pen.

Nan gaat er door en komt op de zand-weg.

Aan de o-ver-kant groeit rog-ge.

Gro-te rog-ge-vel-den zijn het, met heel smal-le paad-jes er tus-sen.

„Wacht,” denkt Nan, „ik ga ko-ren-bloe-men pluk-ken voor tan-te Lien. Die vindt ze zo mooi.”

Ze zal dicht-bij blij-ven. Er zijn er ge-noeg.

Als Nan tus-sen het ko-ren loopt, kun je haar van de zand-weg af niet meer zien, zo hoog is de rog-ge al.

Net een mooi nauw straat-je, waar ik nu loop, denkt Nan.

Het ho-ge ge-le ko-ren aan bei-de kan-ten zijn de mu-ren.

Ze kan er niet meer o-ver-heen zien.

Wat een blau-we ko-ren-bloe-men staan hier.

Nan loopt haar straat-je door en plukt een he-le bos.

„Ik ga een krans ma-ken. Die zet ik op mijn hoofd. Dan ben ik mooi en ga zó naar groot-moe.”

Nan gaat aan de kant zit-ten.

De ko-ren-a-ren bui-gen o-ver haar heen. „Net een huis-je,” vindt Nan. Tan-te heeft haar een krans le-ren ma-ken.

Nan werkt ij-ve-rig door.

Ze merkt niet dat er zwar-te wol-ken in de lucht ge-ko-men zijn en dat het don-ker wordt.

Zó druk is ze be-zig.

Als de krans af is, is ze ook heel mooi.

De bloem-pjes zit-ten dicht naast el-kaar.

Nan zet hem op haar hoofd.

Nú ze haar hoofd-je op-licht, ziet ze op-eens de zwar-te wol-ken bo-ven zich.

Het be-gint te re-ge-nen.

Een drup-pel valt juist op haar neus. Nan schrikt er van.

„Ik loop hard naar huis,” zegt ze.

Maar in-plaats dat ze te-rug loopt, gaat ze haar nau-we straat-je nog ver-der in.

Nan merkt het niet.

Het straat-je is im-mers o-ver-al ge-lijk.

Al har-der be-gint het te re-ge-nen.

Het on-weert. Nan wordt bang en denkt: „Was ik maar thuis.”

Haar jurk-je is al door-nat. Haar don-ke-re krul-le-bol ook.

Het be-gint te re-ge-nen.

Ze strui-kelt o-ver de on-ge-lij-ke aard-klui-ten en rolt voor-o-ver.

O, wat is haar mooi-e jurk-je nu vuil!

Nan huilt. Ze wil weg uit het nau-we straat-je.

De mu-ren staan ook niet stil meer.

De wind zwaait ze heen en weer en gooit ze hier en daar plat op de grond.

Ge-luk-kig, daar is ze aan 't eind van 't ko-ren.

Dan de zand-weg o-ver en kan ze groot-moe's huis al zien.

Maar als Nan haar straat-je uit-komt, ziet ze wel een zand-weg, maar niet groot-moe's huis.

Ze be-grijpt er niets van.

Ze is ook moe van 't har-de lo-pen door haar hob-be-lig straat-je.

„Groot-moe,” roept ze hard, „groot-moe!”

O, wat een vre-se-lij-ke licht-straal en een har-de don-der-slag.

Nan trilt op haar been-tjes van angst.

Maar wie komt daar aan?

„Do-ve Jaan” met haar brood-man-den.

Nan kent haar wel. Ze brengt bij groot-moe brood en krijgt wel eens een kop-je kof-fie.

„Do-ve Jaan” ziet het klei-ne meis-je ook.

Ze loopt wat har-der.

Als ze bij Nan komt, zet ze haar man-den neer.

O-ver el-ke mand ligt nu een zwart zeil.

„Maar lie-fie,” schreeuwt Jaan, die altijd heel hard praat, „hoe kom jij hier in dat weer. Wat ben je nat! Kom, schrei maar niet meer. Ik zal je toe-dek-ken.”

Nan schreit maar door en roept: „Ik wil naar groot-moe.”

„Ja hoor, ik zal jou bij groot-moe bren-gen, maar eerst moet de bui wat o-ver zijn.”

Ze zet haar man-den op de grond, te-gen het ko-ren. Nan zet ze tus-sen de man-den in.

Dan legt ze het zeil o-ver de bei-de man-den, zo-dat Nan on-der een af-dak-je zit.

Nan lacht al-weer een beet-je.

Wat zit ze nu in een mooi huis-je.
Uit haar zak diept Jaan een pe-per-munt-je op.
„Hier, daar word je lek-ker warm van van-bin-nen,”
zegt ze.

Ze ziet, dat Nan koud is in haar nat-te jurk-je.
Ge-luk-kig duurt de bui niet lang. De wind drijft de
bo-ze wol-ken gauw weg.

„Laat ik je nu maar vlug naar je groot-moe-der
bren-gen,” zegt do-ve Jaan.

Nan kruipt uit haar huis-je van-daan.
Ze be-grijpt maar steeds niet, waar groot-moe's huis
toch is ge-ble-ven. Ze heeft toch al-door het-zelf-de
straat-je tus-sen de rog-ge ge-lo-pen.

Op de hoek van de rog-ge-ak-ker ko-men ze Ger-rit
te-gen.

Nan vliegt hem te-ge-moet en vraagt nog half
be-nauwd: „Is groot-moe's huis niet weg?”

„Wel-nee,” zegt Ger-rit, „maar Nan was weg.”

Dat was heel erg.

Groot-moe is zo on-ge-rust.

Ger-rit is ook klets-nat.

Hij heeft met Bet-je al-door in de re-gen lo-pen
zoe-ken.

Ge-luk-kig heeft hij on-der z'n jas Nans ca-pe.

Die doet hij haar om, neemt haar als een klein
kind-je op z'n arm en loopt zo vlug mo-ge-lijk met
haar naar huis.

„Dag Jaan,” roept Nan zo hard zij kan, maar Jaan
hoort er niets van.

E-ven la-ter staat Nan weer vei-lig bij groot-moe
in de huis-ka-mer.

Groot-moe is o zo dank-baar, dat ze haar An-nie weer te-rug-ziet.

Toen de bui zo in-eens op-kwam, had ze Bet-je naar bui-ten ge-stuurd om Nan te zoe-ken.

Bet-je had hard ge-roe-pen: „Nan, Nan!”

Maar Nan had tus-sen het ho-ge ko-ren ge-ze-ten en het zó druk met haar krans ge-had, dat ze niets ge-hoord had.

Nu be-greep Nan ook, dat ze haar straat-je tus-sen het ko-ren te-rug had moe-ten lo-pen.

Ze moet groot-moe be-lo-ven, niet meer al-leen de rog-ge in te gaan. Als ze dro-ge klee-r-tjes aan heeft, komt tan-te Lien thuis.

Nan heeft heel wat te ver-tel-len.

10.

Tan-te Lien ver-telt.

Maar tan-te Lien weet ook een mooi ver-haal.

Van een gro-te zie-ken-huis-tuin, waar-in wit ij-ze-ren le-di-kant-jes ston-den, met zie-ke kin-der-tjes er in.

Som-mi-ge kin-de-ren mocht-en recht-op zit-ten en speel-den met pop-pen, bouw-do-zen en nog veel meer.

„Dicht bij 't pad, waar ik langs moest,” ver-telt tan-te Lien, „ston-den twee le-di-kan-ten vlak naast el-kaar.

Eerst dacht ik dat ze leeg wa-ren, maar toen ik dich-ter-bij kwam, zag ik in elk een jon-ge-tje lig-gen.

He-le-maal ach-ter-o-ver, al-leen 't hoofd wat om-hoog.

Ze had-den al-le-bei in hun bed een plank voor zich, die iets schuin lag. On-der aan de plank was een ri-chel.

Het é-ne jon-ge-tje speel-de met een leg-kaart.

Het an-de-re had een doos met pla-ten, die hij al-le-maal voor zich op de plank uit-stal-de.

Ze had-den mij niet aan ho-ren ko-men en in-eens lag er op el-ke plank een hand-vol ker-sen. Wat ke-ken ze blij.

Ik ging een praat-je met ze ma-ken.

En wat denk je nu Nan, dat ik vóór op 't e-ne le-di-kant zag han-gen?

Toen wist ik in-eens, dat in dat le-di-kant-je jouw Piet lag.

O, wat straal-den Nans o-gen.

„Heus tan-te, was het echt Piet?”

„Ja, hoor maar,” zegt tan-te Lien.

„Dag Piet,” zei ik, „want zo heet je toch?”

Piet keek o zo ver-baasd.

„k Ge-loof vast dat jij Piet bent, want dat zie ik aan . . . en ik wees naar”

„Mijn plaat,” riep Nan, „is 't niet, tan-te?”

„Jij be-grijpt het hoor,” zei tan-te Lien. „Maar Piet be-greep er nog niets van.

Toen ver-tel-de ik hem, dat bij mij thuis een klein meis-je lo-geer-de, dat pas ziek was ge-weest en nu bij haar groot-moe en tan-te was om weer flink en sterk te wor-den.

Wat kreeg die Piet een kleur.

Dat is vast Nan uit de trein, riep hij. En dan is u tan-te Lien! Nu be-grijp ik het, waar-om u aan de plaat kon zien, dat ik Piet ben.”

„En wordt Piet al be-ter, tan-te?” vraagt Nan gauw.

„Een beet-je wel,” zegt tan-te, „maar 't kan al-leen heel lang-zaam be-ter wor-den. Hij ligt in een bed van gips, dat is heel hard en hij mag zich niet veel be-we-gen.

Nan luis-tert met o-pen mond. Wat vindt ze dat heer-lijk, dat Piet be-ter wordt, maar toch ook vrees-lijk naar voor hem, zo stil te moe-ten lig-gen de he-le dag.

De tra-nen ko-men Nan in de o-gen.

Maar tan-te Lien ver-telt nog meer.

„Ik zei te-gen Piet: wat zal Nan blij zijn, dat je haar plaat zo'n e-re-plaats hebt ge-ge-ven.”

Ik vind hem 't mooist van al-les, zei Piet toen. El-ke Dins-dag komt hier een mijn-heer. Het is een do-mi-nee. Die vindt mijn plaat óók zo mooi. Hij heeft er de eer-ste keer zo prach-tig van ver-teld.

Nu weet ik al veel meer van den Hee-re Je-zus.

Die mijn-heer ver-tel-de, dat we nu *nog* naar den Hee-re Je-zus kun-nen gaan en dat Hij knap-per is dan al-le dok-ters. De Hee-re Je-zus is nu in de he-mel. En als we nu bid-den, mo-gen wij Hem al-les vra-gen. Dan hoort Hij ons en is 't net of we vlak bij Hem zijn.

Ik heb al-les aan moe-der ver-teld en zij heeft mij be-loofd, dat ze ook el-ke dag voor mij bid-den zal.

Piet was juist uit-ver-teld toen zijn moe-der bij hem op be-zoek kwam; e-ven la-ter ben ik weg-ge-gaan.

Ik moest Nan heel veel groe-ten doen, voor-al van Piet.

En weet je wat ik Piet be-loofd heb, Nan?”

Nan vloog tan-te Lien om de hals en fluis-ter-de haar iets in.

„Ja tan-te, mag het?”

„Ja, voor-dat je weg-gaat, mag je een keer met me mee naar je vriend-je.”

Nan dans-te van blijd-schap en pak-te nu eens groot-moe, dan weer tan-te Lien.

„Het al-ler-mooi-ste, dat ik heb, neem ik voor Piet mee,” zei ze.

Groot-moe's o-gen wa-ren on-der tan-te Liens ver-haal voch-tig ge-wor-den.

„Och Hee-re,” bad ze in zich zelf, ter-wijl ze Nans krul-le-bol streel-de:

„Ik dank U, dat Ge mijn klei-ne meid in Uw dienst hebt wil-len ge-brui-ken. Laat haar le-ven één die-nen zijn van U.”

11.

Weer naar huis.

Nan was nu al zes we-ken bij groot-moe.

Ze had zul-ke brui-ne wan-gen, ar-men en be-nen ge-kre-gen, dat Ger-rit haar plaag-de en zei: „Je wordt vast nog een ne-ger-kind-je, Nan.”

Ze was al meer dan vijf pond ge-groeid.

Geen won-der ook!

Ze at nu zo-veel!

Soms zei groot-moe: „Je eet me de o-ren van 't hoofd.”

„Dan groei-en ze ze-ker weer ge-lijk aan, groot-moe,” zei Nan, „want ze blij-ven toch e-ven groot.”

Ge-luk-kig was het haast al-le da-gen mooi weer ge-weest, zo-dat Nan bij-na al-leen om te sla-pen en te e-ten in huis was ge-weest. Ze had Ger-rit trouw in de tuin ge-hol-pen, met tan-te Lien had ze ver in het bos ge-wan-deld en met groot-moe klei-ne wan-de-lin-ge-tjes ge-maakt.

Dat al-les had haar weer flink en sterk doen wor-den.

En nu kwam het al-ler-mooi-ste nog.

Mor-gen kwa-men pa en moe en Tom.

Nan kon haast niet tot mor-gen wach-ten.

Gis-te-ren was de brief ge-ko-men, waar-in het stond.

En nu was ze in-eens zo hard gaan ver-lan-gen.

„Je moet maar vroeg naar bed van-a-vond, Nan,” zei tan-te. „Zo-veel te eer-der is het mor-gen.”

Maar Nan vond, dat ze toch niet zou kun-nen sla-pen.

Ge-luk-kig viel het mee.

Tan-te Lien had wat soep en vruch-ten ge-bracht bij een oud vrouw-tje in de „Bren-ner-bel-ten.”

Dat was ver weg. Nan was mee ge-weest. Toen Nan dan ook haar a-vond-ge-bed-je ge-daan had en ook Piet niet had ver-ge-ten, was ze van moe-heid toch gauw in slaap ge-val-len.

En nu was 't mor-gen.

„Weet je wat we doen zul-len, Nan?” zei tan-te.

„We gaan sa-men met de tram naar de stad.

Dan ko-men we te vroeg voor de trein, maar dat geeft niet. We gaan dan in die tijd sa-men naar Piet. Hoe vind je dat?”

Tan-te Lien kon wel aan Nans o-gen zien, hoe ze het vond.

Ze had-den al lang af-ge-spro-ken, wat Nan voor Piet mee zou bren-gen.

't Moest iets we-zen, waar hij lig-gend mee spe-len kon.

Veel was dus op-ge-noemd en veel weer af-ge-keurd.

Dit was te groot, dat te rond of te glad, om op de plank te heb-ben.

Tot Nan het in-eens wist.

„Mijn mo-za-ïk-spel, tan-te.”

Dat is nog heel nieuw, want 'k heb het mee-ge-kre-gen om er in huis mee te spe-len als 't re-gen-de en 't is al-rijd mooi weer ge-weest.

„Ja, 't is nog heel mooi,” zei groot-moe, „maar je speelt er zelf zo graag mee, heb je ge-zegd.”

„Dan zal Piet er ook wel graag mee spe-len,” zei Nan da-de-lijk. „Toe, groot-moe, mag het?”

„Ja, hoor, kind-je,” zei groot-moe. „Als je wat ge-ven wilt, moet 't ook wat moois zijn.

Je mag voor mij in de stad een groot plak cho-co-la ko-pen voor Piet.”

„En ik heb nog een mooi pren-ten-boek met prach-ti-ge pla-ten. Dat doe *ik* er bij,” zei tan-te Lien.

Wat klop-te Nans hart-je, toen ze met tan-te die lan-ge gan-gen door-liep van 't zie-ken-huis.

't Was weer prach-tig weer. Dus Piet lag bui-ten.

Nu zag Piet ze aan-ko-men.

„Daar komt Nan,” zei hij te-gen z'n ka-me-raad-je, die da-de-lijk wist wie Piet be-doel-de.

Na-tuur-lijk, Piet praat-te zo vaak o-ver Nan.

Maar Nan wist eerst niet veel te zeg-gen.

't Viel haar ook een klein beet-je te-gen, dat Piet nog zo ach-ter-o-ver lag en maar een heel klein beet-je dik-ker leek.

Een kleur had hij wel. Een er-ge, van blijd-schap.

Tan-te zet-te Nan op de rand van 't bed, dat aan één kant neer-ge-sla-gen was.

„Nu Nan,” zei ze, „geef nu je pak maar eens aan Piet, dan ga ik e-ven een bood-schap doen bij de di-rec-tri-ce.”

Piet zet-te gro-te o-gen op. Hij was al zo blij, dat Nan er was en nu kreeg hij weer wat van haar.

Toen tan-te Lien weg was en Piet het pak uit-ge-pakt had, raak-te Nans ton-ge-tje weer los.

Ze wees Piet, hoe hij met het mo-za-ik-spel moest doen en had hem ó zo veel te ver-tel-len.

„Ben je nu al een klein beet-je be-ter?” vroeg ze.

„Ja,” zei Piet, „de dok-ter denkt, dat ik wel weer zon-der kruk-ken zal kun-nen lo-pen, maar 't duurt wel lang.”

Ze wees Piet, hoe hij met het mo-za-ik-spel moest doen.

„O, maar je wordt toch vast be-ter, hoor,” zei Nan.

Dat ge-loof-de Piet ook en bei-den ke-ken ze naar het plaat-je.

Maar ze zei-den er niets van.

Toen tan-te kwam om Nan te ha-len, von-den ze 't bei-den veel te gauw.

Nan was zelfs een o-gen-blik ver-ge-ten, waar-voor ze nog meer in de stad wa-ren.

Nu dacht ze er weer aan en nam dus vrolijk van Piet afscheid.

„Dag, dag Nan,” riep Piet net zo lang als hij ze zag.

Al gauw waren ze op het peron en zagen de trein aankomen.

Pa sprong er het eerst uit.

Even later had Nan ze alle drie gepakt en gekust.

Wat hadden pa en moe een schik, dat Nan er zo goed uitzag.

Moes moest Nan telkens aanzien. 't Was nu weer haar oude Nan van vóór haar ziekte, alleen wat langer geworden.

Ze voelde een grote dankbaarheid in haar hart als ze dacht aan die bange tijd, toen haar kind zo ziek was. Wat had de Heere alles wél gemaakt.

Tom keek eerst wel een beetje vreemd naar Nan, maar op eens scheen hij haar weer goed te kennen, want hij commandeerde: „An, Tom een handje geven.” „Ja hoor, schat,” zei Nan en moest hem midden op straat even knuffelen.

Nans tongetje stond geen ogenblik stil.

Wat had ze 't druk over grootmoe, Gerrit, Piet, de korenbloemen en wat niet al.

Zo waren ze bij grootmoe, voor ze 't goed wisten.

Nu volgde er nog een heerlijke week.

Een hele dag gingen ze samen naar 't bos. Ze aten zelfs in 't bos en grootmoe was er ook bij.

Toch vond Nan het niet jammer, toen ze eindelijk met pa, moe en Tom weer in de trein zat naar huis.

Tan-te Lien had be-loofd, dat ze al-tijd van Piet zou schrij-ven, als ze er ge-weest was.

„Wat fijn, moes-je,” zei Nan en druk-te zich dicht te-gen haar aan.

„Nu ben ik weer he-le-maal be-ter en de vol-gen-de week kan ik fijn naar school.”

. . . . en moest hem mid-den op straat e-ven knuf-fe-len.

INHOUD.

I.	Een blij-de dag	5
II.	O, die Nan	9
III.	Naar 't park	14
IV.	De dik-ke mijn-heer	20
V.	Piet	24
VI.	Bij Groot-moe	30
VII.	Nan en Ger-rit	36
VIII.	Van ro-de, en <i>niet</i> ro-de bes-jes	40
IX.	Nan is weg	47
X.	Tan-te Lien ver-telt	56
XI.	Weer naar huis	60